

दानिएलचे पुस्तक - एकशे बासष्ट क्रमांकाची पुस्तिका

रोमचा भविष्यसूचक काळ: दृष्टान्ताचे उलगडणे

Jeff Pippenger

2024-03-27

रोम दृष्टान्त स्थिर करतो, आणि रोम त्याच्या “काळात” प्रकट होतो. हे सिस्टर व्हाईट यांचे विधान आहे, ज्यामध्ये त्या असे सांगतात की जे उघडपणे समजले पाहिजे ते काय आहे:

“प्रकटीकरण हे एक मुद्रांकित पुस्तक आहे, परंतु ते एक उघडलेले पुस्तकही आहे. या पृथ्वीच्या इतिहासाच्या शेवटच्या दिवसांत घडून येणाऱ्या अद्भुत घटनांची नोंद त्यात आहे. या पुस्तकातील शिकवणी निश्चित आहेत, गूढ व अगम्य नाहीत. त्यात दानियेलमध्ये जशी भविष्यवाणीची तीच रेषा मांडलेली आहे. देवाने काही भविष्यवाण्या पुन्हा सांगितल्या आहेत; यावरून हे दर्शविले जाते की त्यांना महत्त्व दिले गेले पाहिजे. जे मोठ्या परिणामाचे नाही, अशा गोष्टी प्रभु पुन्हा सांगत नाही.” Manuscript Releases, volume 9, 8.

“परमेश्वर ज्या गोष्टींचे काही मोठे महत्त्व नाही त्या पुन्हा पुन्हा सांगत नाही,” आणि रोमशी संबंधित “काळ” वारंवार पुनरुक्त केला आहे. रोमशी संबंधित “काळ” समजून घेणे “अत्यंत महत्त्वाचे” आहे, कारण दर्शनाची स्थापना करणारा विषय म्हणून रोम उघड करणारी हीच गोष्ट आहे. दानिएल आणि प्रकटीकरण या ग्रंथांमध्ये पोपसत्तेच्या एक हजार दोनशे साठ वर्षांच्या राज्यकारभाराचा थेट उल्लेख सात वेळा करण्यात आला आहे.

आणि तो परमश्रेष्ठविरुद्ध मोठमोठे शब्द बोलेल, आणि परमश्रेष्ठाच्या पवित्र जनांना झिजवून टाकील, आणि काळ व नियम बदलण्याचा विचार करील; आणि एक काळ, दोन काळ व अर्धा काळ इतका ते त्याच्या हाती दिले जातील. दानियेल ७:२५.

आणि मी त्या तागाच्या वस्त्रांनी परिधान केलेल्या पुरुषाला ऐकले, जो नदीच्या पाण्यांवर उभा होता; आणि त्याने आपला उजवा हात व डावा हात आकाशाकडे उंचावून, जो सर्वकाळ जिवंत आहे त्याची शपथ घेऊन म्हटले की, हे एक काळ, काळे, आणि अर्धा काळ यांसाठी असेल; आणि जेव्हा तो पवित्र लोकांच्या सामर्थ्याचे चुराडे करून विखुरणे पूर्ण करील, तेव्हा या सर्व गोष्टी समाप्त होतील. दानिएल 12:7.

परंतु मंदिराबाहेर जे अंगण आहे, ते सोडून दे, आणि त्याचे मोजमाप करू नको; कारण ते परधर्मीयांना देण्यात आले आहे; आणि ते पवित्र नगर बेचाळीस महिने तुडवतील. प्रकटीकरण 11:2.

आणि मी माझ्या त्या दोन साक्षीदारांना सामर्थ्य देईन; आणि ते गोणपाट परिधान करून एक हजार दोनशे साठ दिवस भविष्यवाणी करतील. प्रकटीकरण ११:३.

आणि ती स्त्री अरण्यात पळून गेली, तेथे देवाने तिच्यासाठी एक जागा तयार केली होती, यासाठी की तेथे त्यांनी तिचे एक हजार दोनशे साठ दिवस पालनपोषण करावे. प्रकटीकरण 12:6.

आणि त्या स्त्रीला मोठ्या गरुडाचे दोन पंख देण्यात आले, जेणेकरून ती सर्पांच्या समोरून अरण्यात, आपल्या जागी, उडून जावी; तेथे तिचे एक काळ, आणि काळे, आणि अर्धा काळ पोषण केले जाते. प्रकटीकरण 12:14.

आणि त्याला मोठमोठ्या गोष्टी व निंदा करणारे तोंड देण्यात आले; आणि बेचाळीस महिने कार्य करत राहण्याचा अधिकार त्याला देण्यात आला. प्रकटीकरण 13:5.

या सात थेट संदर्भांमध्ये रोमची वेगवेगळी विशिष्ट भविष्यसूचक वैशिष्ट्ये सादर केली आहेत. याच उताऱ्यांमध्ये रोम प्रकट होते. सिस्टर व्हाईट पुढे असेही जोडतात की हे कालखंड “साडेतीन वर्षे किंवा 1260 दिवस” म्हणूनही दर्शविले आहेत. बायबलमध्ये तुम्हाला “साडेतीन वर्षे” किंवा “एक हजार दोनशे साठ दिवस” यांपैकी कोणताही शब्दप्रयोग

आढळत नाही. सिस्टर व्हाइट केवळ त्या सात संदर्भांच्या गणनेचा त्यानुसार उपयोग करीत आहेत.

अध्याय १३ मध्ये (वचने १-१०) आणखी एका पशूचे वर्णन करण्यात आले आहे, जो "चित्यासारखा" होता, आणि ज्याला अजगराने "आपले सामर्थ्य, आपले आसन, आणि मोठा अधिकार" दिला. हे प्रतीक, बहुतांश प्रॉटेस्टंटंचा विश्वास आहे त्यानुसार, पापसत्तेचे प्रतिनिधित्व करते, जिने प्राचीन रोमन साम्राज्याकडे पूर्वी असलेले सामर्थ्य, आसन आणि अधिकार यांचा वारसा घेतला. त्या चित्यासारख्या पशूबद्दल असे घोषित करण्यात आले आहे: "त्याला मोठमोठ्या गोष्टी आणि देवद्रोही वचने बोलणारे तोंड देण्यात आले.... आणि त्याने देवाविरुद्ध देवद्रोह करण्यासाठी, त्याच्या नावाची, त्याच्या निवासमंडपाची, आणि स्वर्गात वास करणाऱ्यांची निंदा करण्यासाठी आपले तोंड उघडले. आणि त्याला पवित्र जनांशी युद्ध करण्यास आणि त्यांच्यावर विजय मिळविण्यास देण्यात आले; आणि सर्व कुळांवर, भाषा बोलणाऱ्यांवर, आणि राष्ट्रांवर त्याला अधिकार देण्यात आला." ही भविष्यवाणी, जी दानियेल ७ मधील लहान शिंगाच्या वर्णनाशी जवळजवळ तंतोतंत जुळते, निःसंशयपणे पापसत्तेकडे निर्देश करते.

"त्याला बेचाळीस महिने टिकून राहण्याचा अधिकार देण्यात आला.' आणि संदेष्टा म्हणतो, 'मी त्याच्या एका मस्तकाला जणू मृत्यूपर्यंत जखमी झालेले पाहिले.' आणि पुन्हा: 'जो कैदेत नेतो तो स्वतः कैदेत जाईल; जो तलवारीने मारतो त्याला तलवारीनेच मारले गेले पाहिजे.' हे बेचाळीस महिने म्हणजेच Daniel 7 मधील 'एक काळ, दोन काळ, आणि अर्धा काळ,' म्हणजे साडेतीन वर्षे, किंवा 1260 दिवस—तो काळ ज्यामध्ये पोपसत्तेला देवाच्या लोकांवर जुलूम करावयाचा होता. हा कालावधी, मागील अध्यायांत सांगितल्याप्रमाणे, A.D. 538 मध्ये पोपसत्तेच्या सर्वोच्चत्वाने आरंभ झाला आणि 1798 मध्ये समाप्त झाला. त्या वेळी फ्रेंच सैन्याने पोपाला बंदी बनविले, पोपसत्तेला तिची प्राणघातक जखम झाली, आणि ही भविष्यवाणी पूर्ण झाली, 'जो कैदेत नेतो तो स्वतः कैदेत जाईल.'" The Great Controversy, 439.

"उघड" करणारा "काळ" म्हणून साडेतीन वर्षे मानण्याचा प्रेरित अधिकार असल्यामुळे, रोमविषयीचे इतर बायबलसंदर्भही पुढे येतात.

परंतु मी तुम्हांला खरे सांगतो की, एलियाच्या दिवसांत, जेव्हा आकाश तीन वर्षे आणि सहा महिने बंद होते आणि सर्व देशात मोठा दुष्काळ पडला होता, तेव्हा इस्राएलमध्ये अनेक विधवा होत्या. लूक 4:25.

एलियाच्या साडेतीन वर्षांचा कालावधी, थ्यातिरा येथील मंडळीतील पोपशाही रोमचे प्रतीक असलेल्या येजेबेलशी त्या काळाला जोडतो.

तरीही मला तुझ्याविरुद्ध काही गोष्टी आहेत, कारण जी स्त्री स्वतःला संदेष्ट्री म्हणविते ती ईजेबेल हिला तू माझ्या सेवकांना शिकविण्यास व व्यभिचार करण्यास आणि मूर्तींना अर्पण केलेल्या वस्तू खाण्यास भुरळ घालण्यास परवानगी देतोस. आणि मी तिला तिच्या व्यभिचाराबद्दल पश्चात्ताप करण्यासाठी अवकाश दिला; तरीही तिने पश्चात्ताप केला नाही. प्रकटीकरण 2:20, 21.

चौथ्या मंडळीला, जिचे प्रतिनिधित्व ईजेबेल करते, दिलेला "काळ" हा एक "अवकाश" देखील आहे.

एलिय हा आपल्यासारखाच स्वभावदोषांना अधीन असलेला मनुष्य होता; आणि पाऊस पडू नये म्हणून त्याने उत्कटतेने प्रार्थना केली; आणि तीन वर्षे व सहा महिने पृथ्वीवर पाऊस पडला नाही. याकोब ५:१७.

बेचाळीस महिने हे एक हजार दोनशे साठ दिवसांप्रमाणेच असल्याविषयी भाष्य करताना, सिस्टर व्हाइट या कालखंडाची ओळख ख्रिस्ताने ज्यांचा उल्लेख "ते दिवस" अशी केली होती, त्या म्हणून करून देतात.

येथे उल्लेखिलेले कालखंड—'बेचाळीस महिने' आणि 'एक हजार दोनशे साठ दिवस'—हे एकच आहेत; आणि ते दोन्ही समान रीतीने त्या काळाचे प्रतिनिधित्व करतात, ज्यामध्ये ख्रिस्ताची कलीसिया रोमकडून दडपण सहन करणार होती. पोपसत्तेच्या सर्वोच्च प्रभुत्वाची 1260 वर्षे इ.स. 538 मध्ये सुरू झाली, आणि म्हणून ती 1798 मध्ये समाप्त होणार होती. त्या वेळी एका फ्रेंच सैन्याने रोममध्ये प्रवेश केला आणि पोपाला बंदी बनविले, व तो

निर्वासित अवस्थेत मरण पावला. जरी त्यानंतर लवकरच एक नवा पोप निवडला गेला, तरी पोपशाहीच्या पदानुक्रमाला त्यापूर्वी ज्या सत्तेचा उपयोग करता येत होता ती सत्ता त्यानंतर पुन्हा कधीही चालविता आलेली नाही.

“चर्चवरील छळ संपूर्ण १२६० वर्षांच्या कालावधीत अखंडपणे चालू राहिला नाही. देवाने आपल्या लोकांवरील दयेपोटी त्यांच्या अग्निपरीक्षेचा काळ संक्षिप्त केला. चर्चावर येऊ घातलेल्या ‘महान क्लेशाविषयी’ पूर्वकथन करताना तारणहार म्हणाला: ‘ते दिवस कमी केले नसते, तर कोणताही देह वाचला नसता; परंतु निवडलेल्यांच्या खातिर ते दिवस कमी केले जातील.’ मत्तय २४:२२. सुधारणा-चळवळीच्या प्रभावामुळे १७९८ पूर्वीच छळाचा अंत झाला.” The Great Controversy, २६६.

ख्रिस्त आणि सिस्टर व्हाईट “त्या दिवसांचे” या अभिव्यक्तीची ओळख “त्या काळा”शी करून देतात, जो पोपसत्ताक रोमची ओळख दर्शवितो. दानियेल, अकराव्या अध्यायातील एकतीसाव्या वचनात, पृथ्वीच्या सिंहासनावर पोपसत्तेची स्थापना झाल्यानंतर जी छळवणूक सुरू झाली तिचा उल्लेख करीत असताना, त्या छळाच्या काळास “पुष्कळ दिवस” असे संबोधतो.

आणि त्याच्या बाजूने सैन्य उभे राहिल, आणि ते बलस्थानाच्या पवित्रस्थानास अपवित्र करतील, आणि नित्य यज्ञ काढून टाकतील, आणि उजाड करणारी घृणास्पद वस्तू स्थापतील. आणि जे कराराविरुद्ध दुष्कर्म करतात, त्यांना तो चापलुसीने भ्रष्ट करील; परंतु जे लोक आपल्या देवाला ओळखतात ते सबळ होतील, आणि पराक्रम करतील. आणि लोकांतील जे समजूतदार आहेत ते अनेकांना शिकवतील; तरीही ते तलवारीने, अग्नीने, बंदिवासाने, आणि लुटीने, पुष्कळ दिवस पडतील. दानियेल ११:३१-३३.

रोम हे त्याच्याशी संबंधित असलेल्या भविष्यसूचक काळाच्या संदर्भात प्रकट केले जाते; म्हणूनच पौल म्हणतो की पापाचा मनुष्य “त्याच्या काळी” प्रकट होईल. रोम हे ते दर्शन स्थापित करते, जे आपणास ज्ञात नसल्यास आपण नाश पावतो, ही वस्तुस्थिती हे स्पष्ट करते की तो भविष्यसूचक काळ इतक्या वारंवार, आणि इतक्या विविध प्रकारांनी, का दर्शविला जातो; कारण देव “महत्त्वहीन गोष्टींची पुनरुक्ती करीत नाही.” मागील वचनांमध्ये त्या कालावधीच्या समाप्तीचाही निर्देश केलेला आहे.

आणि लोकांतील जे सुज्ञ असतील ते पुष्कळांना शिक्षण देतील; तरी ते अनेक दिवस तलवारीने, अग्नीने, बंदिवासाने आणि लुटीने पडतील. आता जेव्हा ते पडतील, तेव्हा त्यांना थोड्याशा साहाय्याने मदत केली जाईल; परंतु पुष्कळ जण खुशामतीने त्यांना जाऊन मिळतील. आणि त्या सुज्ञांपैकी काही जण पडतील, जेणेकरून त्यांची परीक्षा व्हावी, आणि त्यांचे शुद्धीकरण व्हावे, आणि त्यांना शुभ्र केले जावे, अगदी शेवटच्या काळापर्यंत; कारण तो अद्याप नियुक्त काळाकरिताच आहे. दानिएल ११:३३-३५.

“अंतकाळ” हा “अजून नेमलेल्या वेळेसाठी” आहे. “नेमलेला” यासाठीचा इब्री शब्द “मोएद” आहे, आणि त्याचा अर्थ निश्चित वेळ किंवा नेमणूक असा होतो. दानिएलाच्या पुस्तकात “नेमलेल्या वेळेची” भविष्यसूचक सुसंगती आणि महत्त्व किती वेळा तिचा उल्लेख केला आहे यावरून ओळखले जाते. लाओदिकीया येथील अॅडव्हेंटिस्टांपैकी फारच थोडे, किंबहुना कोणीही, १९८९ हे “अंतकाळ” होते, आणि म्हणून १९८९ ही एक नेमलेली वेळ होती, हे ओळखत नाहीत. ती देवाने केलेली एक नेमणूक होती, ज्या वेळी तो एकशे चव्वेचाळीस हजारांच्या चळवळीसाठीचे ज्ञान उघड करणार होता. या कारणास्तव, दानिएलाचे पुस्तक या वस्तुस्थितीचे साक्षी पुरविते की “नेमलेली वेळ” “अंतकाळाच्या” आगमनाची खूण करते. दानिएल आठमध्ये, हे भविष्यसूचक प्रतीक मांडलेले आहे.

आणि मी उलाईच्या तीरांमधून एका मनुष्याचा आवाज ऐकला; त्याने हाक मारून म्हटले, गब्रीएल, यास हे दर्शन समजावून सांग. मग मी उभा होतो त्या ठिकाणी तो जवळ आला; आणि तो आला तेव्हा मी भयभीत झालो व उपडा पडलो; पण तो मला म्हणाला, हे मनुष्यपुत्रा, समजून घे; कारण हे दर्शन शेवटच्या काळाविषयी आहे. तो माझ्याशी बोलत असता मी भूमीकडे तोंड करून गाढ झोपेत पडलो होतो; पण त्याने मला स्पर्श केला आणि मला सरळ उभे केले. मग तो म्हणाला, पाहा, क्रोधाच्या अंतिम काळात काय होईल हे मी तुला कळवीन; कारण

नेमलेल्या वेळी शेवट होईल. दानियेल 8:16-19.

अकराव्या अध्यायाप्रमाणेच, या वचनांमधील “अंतकाळ” या वाक्यप्रचारातील “अंत” हा शब्द “नियुक्त” असा अनुवादित केलेल्या शब्दापेक्षा वेगळा हिब्रू शब्द आहे. अंतकाळ हा नियुक्त केलेल्या समयी आरंभ होणारा एक कालखंड दर्शवितो. “नियुक्त समय” (moed) ही एक नेमणूक आहे, आणि अंतकाळ (हिब्रू शब्द “gets”) हा एक कालखंड आहे, जो त्या नियुक्त समयी सुरू होतो. हाच तो “काळ” आहे जो रोम उघड करतो, आणि तो “काळ” इतका महत्त्वाचा आहे की त्या कालखंडाचा शेवट, आणि त्या काळाच्या समाप्तीनंतर येणारा कालखंड, यांचे प्रतिनिधित्व अनेक साक्षीदारांनी केलेले आहे. दानियेलाच्या अकराव्या अध्यायाच्या चोविसाव्या वचनात, पगन रोम जगावर एका “काळा”साठी राज्य करित असल्याचे ओळखले जाते.

एक प्रतीकात्मक “काल” म्हणजे तीनशे साठ वर्षे, कारण बायबलकालीन एका वर्षात तीनशे साठ दिवस असतात. मूर्तिपूजक रोमने एका “काल”पर्यंत राज्य केले, आणि पोपशाही रोमने “एक काळ, दोन काळ आणि अर्धा काळ”पर्यंत राज्य केले. आधुनिक रोम एका प्रतीकात्मक “तासा”पर्यंत, किंवा एका प्रतीकात्मक “बेचाळीस महिने”पर्यंत राज्य करतो. 1844 नंतर कोणताही भविष्यवाणीतील काळ नाही; म्हणून “तास” आणि “बेचाळीस महिने” हा लवकरच येऊ घातलेल्या रविवारच्या कायद्यापासून मानवी कृपाकाळ संपेपर्यंतचा कालखंड आहे. परंतु मूर्तिपूजक रोमने इ.स.पूर्व 31 मधील अॉक्टियमच्या लढाईपासून इ.स. 330 मध्ये कॉन्स्टँटाईनने साम्राज्याची राजधानी कॉन्स्टँटिनोपल येथे हलविली तोपर्यंत सर्वोच्च सत्ता गाजविली. पुढील वचने मूर्तिपूजक रोमविषयी बोलत आहेत, हे आपल्याला माहित आहे, कारण ख्रिस्त “कराराचा अधिपती” असा दर्शविला आहे, जो त्याला क्रूसावर खिळले गेले तेव्हा “खंडित केला जाईल.” त्या वेळी राज्य करणारी सत्ता मूर्तिपूजक रोम होती; म्हणून आपण आता पाहणार असलेली वचने मूर्तिपूजक रोम ओळखून देतात.

आणि त्याच्या जागी एक तुच्छ मनुष्य उभा राहील, ज्याला राज्याचा मान देण्यात येणार नाही; तरी तो शांतपणे येईल आणि चापलुसीने राज्य प्राप्त करील. आणि पुराच्या भुजांप्रमाणे लोक त्याच्या पुढून वाहून जातील व मोडून पडतील; होय, कराराचा प्रधानही. आणि त्याच्याशी संधि केल्यानंतर तो कपटाने वागेल; कारण तो वर येईल, आणि अल्प लोकांच्या साहाय्याने बलवान होईल. तो प्रांतातील अतिसमृद्ध स्थळांवरही शांतपणे प्रवेश करील; आणि जे त्याच्या पित्यांनी केले नाही, किंवा त्याच्या पितरांच्या पित्यांनीही केले नाही, ते तो करील; तो त्यांच्यामध्ये लूट, अपहरण व धनसंपत्ती वाटून टाकील; होय, तो दुर्गावर आपली युक्ती रचील, पण केवळ काही काळासाठी. दानियेल 11:21-24.

या वचनांच्या शेवटच्या वाक्यखंडातील “against” हा शब्द प्रत्यक्षात “from” असा अर्थ दर्शवितो, आणि हे वचन असे सांगत आहे की मूर्तिपूजक रोम आपल्या दृढगडापासून (रोम नगरापासून) तीनशे साठ वर्षे राज्य करील (त्याच्या युक्त्यांचा पूर्वकथन करील).

“पद २४. तो शांततेने प्रांतातील अतिशय समृद्ध स्थळांवरही प्रवेश करील; आणि त्याचे पितरांनी, किंवा त्याच्या पितरांच्या पितरांनी जे केले नव्हते, ते तो करील; तो त्यांच्यामध्ये लूट, अपहरण केलेला माल आणि संपत्ती विखरून टाकील; होय, तो काही काळाकरिता दुर्गावर आपल्या युक्त्या रचील.”

रोमच्या दिवसांपूर्वी राष्ट्रांनी मौल्यवान प्रांत आणि समृद्ध प्रदेश आपल्या ताब्यात घेण्याची जी नेहमीची पद्धत होती, ती युद्ध आणि विजय यांच्या द्वारेच होती. आता रोमला असे करावयाचे होते की जे पितरांनी किंवा त्यांच्या पितरांनीही केले नव्हते; म्हणजे, हे संपादन शांततामय मार्गाने स्वीकारणे. यापूर्वी कधीही न ऐकलेली अशी ही प्रथा आता आरंभली गेली की, राजे आपल्या राज्यांचा वारसा रोमनांना देऊ लागले. अशा प्रकारे रोम मोठमोठ्या प्रांतांच्या ताब्यात आला.

“आणि जे अशा प्रकारे रोमच्या अधिपत्याखाली आले, त्यांना त्यातून काही लहानसा लाभ झाला असे नव्हते. त्यांच्याशी सौम्यता व उदारतेने वागण्यात आले. जणू शिकार व लूट यांचे वाटप त्यांच्यामध्ये करण्यात आले होते. त्यांचे त्यांच्या शत्रूंपासून संरक्षण करण्यात आले, आणि रोमन सत्तेच्या आश्रयाखाली ते शांती व सुरक्षिततेत

विसावले.”

“या वचनाच्या उत्तरार्धासंबंधी, बिशप न्यूटन यांनी दुर्गाविरुद्ध नव्हे, तर दुर्गामधूनच युक्त्यांची पूर्वकल्पना करण्याचा अर्थ दिला आहे. हे रोमकरांनी त्यांच्या सात टेकड्यांवरील बलाढ्य नगरीच्या दृढ दुर्गातून केले. ‘अगदी एका कालासाठी;’ निःसंशय, एक भविष्यसूचक काल, म्हणजे ३६० वर्षे. ही वर्षे कोणत्या बिंदूपासून मोजावीत? बहुधा पुढील वचनात दृष्टीस आणलेल्या घटनेपासून.”

“‘पद २५. आणि तो मोठ्या सैन्यासह दक्षिणेच्या राजाविरुद्ध आपली शक्ती व आपले धैर्य जागृत करील; आणि दक्षिणेचा राजा अत्यंत मोठ्या व पराक्रमी सैन्यासह युद्धासाठी उद्युक्त होईल; परंतु तो टिकणार नाही; कारण त्याच्याविरुद्ध कपटयुक्त योजना आखल्या जातील.’”

“२३ व २४ वचनांद्वारे आपण यहूदी व रोमन यांच्यातील इ.स.पू. १६९ मधील कराराच्या या बाजूस, म्हणजे रोमने सार्वत्रिक प्रभुत्व संपादन केलेल्या काळापर्यंत, खाली आणले जातो. आता आपल्या समोर असलेले हे वचन दक्षिणेच्या राजावर, म्हणजे मिसरावर, चालविण्यात आलेल्या एका जोमदार मोहिमेचे, तसेच मोठ्या व सामर्थवान सैन्यांमध्ये घडलेल्या एका उल्लेखनीय युद्धाचे दर्शन घडविते. अशा प्रकारच्या घटना त्या सुमारास रोमच्या इतिहासात प्रत्यक्ष घडल्या काय?—होय, घडल्या. ते युद्ध मिसर व रोम यांच्यामधील युद्ध होते; आणि ती लढाई अक्वियमची लढाई होती. या संघर्षास कारणीभूत ठरलेल्या परिस्थितीचा आपण थोडक्यात आढावा घेऊ या.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 271-273.

पुढील वचनांमध्ये दानिएल याच्याद्वारे नेमलेला काळ आणि अंत यांचा पुन्हा उल्लेख केला आहे.

आणि तो मोठ्या सैन्यासह दक्षिणेकडील राजाविरुद्ध आपले सामर्थ्य व धैर्य उभारील; आणि दक्षिणेकडील राजा फार मोठ्या व बलवान सैन्यासह युद्धास प्रवृत्त होईल; पण तो टिकणार नाही, कारण त्याच्याविरुद्ध कपटी योजना आखल्या जातील. होय, जे त्याच्या अन्नाच्या वाट्याचे भक्षण करतात तेच त्याचा नाश करतील, आणि त्याचे सैन्य पूराप्रमाणे वाहून जाईल; आणि पुष्कळ जण मारले जाऊन पडतील. आणि या दोन्ही राजांची अंतःकरणे दुष्टकर्म करण्यास लागलेली असतील, आणि ते एकाच मेजावर बसून असत्य बोलतील; पण त्यास यश येणार नाही, कारण शेवट नेमलेल्या वेळीच येणार आहे. मग तो मोठ्या संपत्तीसह आपल्या देशात परतेल; आणि त्याचे मन पवित्र कराराविरुद्ध असेल; आणि तो पराक्रम करील, व आपल्या देशात परत जाईल. नेमलेल्या वेळी तो पुन्हा येईल, आणि दक्षिणेकडे येईल; पण ते पहिले जसे झाले तसे किंवा नंतर जसे होईल तसे होणार नाही. दानियेल 11:25-29.

आठव्या अध्यायात, गब्रिएलने हे स्पष्ट केले की “chazon,” म्हणजे दोन हजार पाचशे वीस वर्षांचे दर्शन, नेमलेल्या वेळी समाप्त होईल, आणि त्यानंतर “अंतकाळ” यांनी दर्शविलेला कालावधी आरंभ होईल. या उताऱ्यात नेमलेला वेळ म्हणजे तीनशे साठ वर्षांच्या त्या कालखंडाचा अंत होय, ज्यामध्ये मूर्तिपूजक रोम जगावर सर्वोच्च प्रभुत्वाने राज्य करणार होता. या उताऱ्यात “अंतकाळ” नाही, कारण इतिहासाच्या त्या कालखंडाच्या शेवटी उघड केले जाण्यासाठी पूर्वी शिक्कामोर्तब करून ठेवलेले असे काहीच नव्हते.

दानियेल आठव्या अध्यायात, “क्रोधाच्या शेवटच्या काळाची” जी दृष्टि होती, ती दोन हजार पाचशे वीस वर्षांची होती आणि तिचा समाप्तिबिंदू दोन हजार तीनशे वर्षांच्या समाप्तीबरोबरच आला; ती “अंतकाळासाठी” मुद्रांकित करून ठेवली गेली होती, कारण 1844 मध्ये, जो दोन्ही दृष्ट्यांचा नियुक्त काळ होता, तिसऱ्या देवदूताचा प्रकाश उघड करण्यात आला. दानियेल अकरावा अध्याय, वचने तीस ते छत्तीस, येथे 1798 मध्ये “पहिल्या क्रोधाच्या” शेवटी, “अंतकाळ” असे दर्शविलेला एक कालावधी असावयाचा होता, जेव्हा पहिल्या देवदूताचा प्रकाश उघड करण्यात आला. म्हणून, मूर्तिपूजक रोमच्या काळविषयक भविष्यवाणीला अंतकाळ नव्हता, तर केवळ एक नियुक्त काळ होता, ज्याने तीनशे साठ वर्षे केव्हा संपली हे ओळखून दिले; परंतु 1798 मधील नियुक्त काळ आणि 1844 मधील नियुक्त काळ, या दोन्हींनी असा संदेश उघड केला की जो “अंतकाळ” असे दर्शविलेल्या कालावधीत समजला जाणार होता.

रोम जसा आपल्या भविष्यवाणीतील काळात भविष्यसूचक रीतीने दर्शविला गेला आहे तसाच तो प्रकट होतो. “काळ, काळे आणि अर्धा काळ”, “बेचाळीस महिने”, “एक हजार दोनशे साठ दिवस”, आणि “साडेतीन वर्षे” ही काही विविध प्रतीके आहेत, जी अंधकारयुगात पोपसत्तेने राज्य केलेल्या कालखंडाचे प्रतिनिधित्व करतात. मिलेराइटांच्या चळवळीला एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या चळवळीशी जोडणारा कालावधी एकशे सव्वीस वर्षांचा आहे. एकशे सव्वीस हेही एक हजार दोनशे साठ दिवसांचे प्रतीक आहे, कारण ते त्या संख्येचा दशांश, म्हणजे दहावा भाग, आहे. १८६३ मधील बंडापासून १९८९ मधील नेमून दिलेल्या काळापर्यंतची ही एकशे सव्वीस वर्षे, १९८९ हे देवाची आपल्या शेवटच्या दिवसांतील लोकांबरोबरची नेमणूक असल्याचे दर्शवितात.

आपण हा अभ्यास पुढील लेखात पुढे चालू ठेवू.

“आपण पवित्रशास्त्रांचा शोध कसा घ्यावा? आपण आपल्या सिद्धांतांचे खुंट एकामागोमाग एक रोवून, मग सर्व पवित्रशास्त्र आपल्या स्थिर झालेल्या मतांशी जुळवून आणण्याचा प्रयत्न करावा काय, की आपल्या कल्पना व मते पवित्रशास्त्रांपाशी नेऊन, सत्याच्या पवित्रशास्त्रांच्या आधारे सर्व बाजूंनी आपल्या तत्वांचा कस लावावा? बायबल वाचणारे, अगदी ते शिकविणारेही, अनेक जण आपण शिकवीत किंवा अभ्यास करीत असलेले अमूल्य सत्य समजून घेत नाहीत. जेव्हा सत्य स्पष्टपणे निदर्शित केलेले असते, तेव्हा मनुष्य भ्रमांना आश्रय देतो; आणि जर त्यांनी आपले सिद्धांत देवाच्या वचनापाशी आणले असते, आणि आपल्या कल्पना बरोबर आहेत हे सिद्ध करण्यासाठी देवाचे वचन आपल्या सिद्धांतांच्या प्रकाशात वाचले नसते, तर ते अंधकारात व आंधळेपणात चालले नसते, किंवा भ्रमाचे पोषण केले नसते. अनेक जण पवित्रशास्त्रातील शब्दांना आपल्या स्वतःच्या मतांना साजेसा असा अर्थ देतात, आणि देवाच्या वचनाचा विपर्यास करून ते स्वतःलाही दिशाभूल करतात आणि इतरांनाही फसवितात. देवाच्या वचनाचा अभ्यास हाती घेताना, तो आपण नम्र अंतःकरणाने करावा. सर्व स्वार्थ, सर्व नावीन्यप्रेम, बाजूस ठेवले पाहिजे. दीर्घकाळ जपलेली मते अचूक व अच्युत आहेत असे मानले जाऊ नये. यहुद्यांनी आपल्या प्रदीर्घकाळ रूढ झालेल्या परंपरा सोडण्यास नाखूष राहिले, हाच त्यांच्या नाशाचा कारणभूत ठरला. आपल्या स्वतःच्या मतांत किंवा पवित्रशास्त्रांच्या आपल्या स्पष्टीकरणांत काही दोष आहे हे पाहण्याचा त्यांनी निश्चयाने इन्कार केला; परंतु मनुष्यांनी काही विशिष्ट मते कितीही काळ बाळगली असली, तरी ती लिखित वचनाने स्पष्टपणे समर्थित नसतील, तर ती टाकून दिली पाहिजेत.”

“जे सत्याची मनःपूर्वक इच्छा करतात, ते आपल्या भूमिका तपासणी व टीकेसाठी उघड करण्यास कचरतील नाहीत, आणि त्यांच्या मते व कल्पनांना विरोध झाला तर ते रुष्ट होणार नाहीत. चाळीस वर्षांपूर्वी आमच्यामध्ये हाच आत्मा जोपासला जात होता. आम्ही आत्म्यावर ओझे घेऊन एकत्र येत असू, अशी प्रार्थना करीत की आम्ही विश्वास आणि सिद्धांतात एक होऊ; कारण आम्हांला ठाऊक होते की ख्रिस्त विभागलेला नाही. प्रत्येक वेळी एकच मुद्दा तपासणीचा विषय केला जात असे. या परीक्षणपरिषदांना गंभीरता लाभलेली असे. शास्त्रवचने आदरयुक्त भयभावनेने उघडली जात. अनेकदा आम्ही उपवास करीत असू, जेणेकरून सत्य समजून घेण्यासाठी आम्ही अधिक योग्य होऊ. मनःपूर्वक प्रार्थनेनंतर एखादा मुद्दा समजला नाही, तर त्यावर चर्चा केली जाई, आणि प्रत्येक जण आपले मत मोकळेपणाने व्यक्त करीत असे; मग आम्ही पुन्हा प्रार्थनेत नतमस्तक होत असू, आणि देवाने आम्हांला एकमताने पाहण्यास सहाय्य करावे, अशी उत्कट विनवणी स्वर्गाकडे चढत असे, जेणेकरून ख्रिस्त आणि पिता एक आहेत तसे आम्हीही एक होऊ. अनेक अश्रू गाळले गेले. एखाद्या भावाने दुसऱ्या भावाला एखादा उतारा स्वतः जसा समजला तसा त्याला न समजल्यामुळे त्याच्या समजुतीच्या मंदपणाबद्दल ताडना दिली, तर ताडना घेतलेला भाऊ नंतर आपल्या भावाचा हात धरून म्हणत असे, ‘आपण देवाच्या पवित्र आत्म्याला दुःख देऊ नये. येशू आपल्या बरोबर आहे; आपण नम्र व शिकण्यास तत्पर असा आत्मा राखू या;’ आणि ज्याला संबोधित केले गेलेला भाऊ म्हणत असे, ‘भाऊ, मला क्षमा कर; मी तुझ्यावर अन्याय केला आहे.’ मग आम्ही पुन्हा एका प्रार्थनेच्या काळासाठी नतमस्तक होत असू. आम्ही अशा रीतीने पुष्कळ तास घालवत असू. साधारणपणे आम्ही एका वेळी चार तासांपेक्षा अधिक एकत्र अभ्यास करीत नसू; तरी कधी कधी पूर्ण रात्र शास्त्रांचे गंभीर परीक्षण करण्यात व्यतीत होत असे, जेणेकरून आपल्या काळासाठीचे सत्य आम्हांला समजावे. काही प्रसंगी देवाचा आत्मा माझ्यावर येत असे, आणि देवाने नियुक्त केलेल्या मार्गाने कठीण भाग स्पष्ट केले जात; आणि मग पूर्ण एकवाक्यता होत असे. आम्ही सर्वजण एकचित्त आणि एकाच आत्म्याचे होतो.”

“आम्ही अत्यंत मनःपूर्वक प्रयत्न केला की पवित्र शास्त्रांचा कोणाच्याही मतांना अनुरूप ठरविण्यासाठी विपर्यास केला जाऊ नये. गौण महत्त्वाच्या, ज्यांविषयी मतभेद होते, अशा मुद्द्यांवर अधिक भर न देता आम्ही आमचे भेद शक्य तितके अल्प ठेवण्याचा प्रयत्न केला. परंतु प्रत्येक जीवाचा भार हा होता की बंधूजनांमध्ये अशी अवस्था निर्माण व्हावी जी ख्रिस्ताच्या त्या प्रार्थनेला उत्तर देणारी ठरेल की, जसे तो आणि पिता एक आहेत तसे त्याचे शिष्यही एक व्हावेत. कधीकधी एक-दोन बंधू सादर केलेल्या दृष्टिकोनाच्या विरुद्ध हट्टाने उभे राहत आणि हृदयातील स्वाभाविक भावनांनुसार वागत; परंतु जेव्हा ही वृत्ती प्रकट होत असे, तेव्हा आम्ही आमचे परीक्षण स्थगित करीत असू आणि आमची सभा तहकूब करीत असू, जेणेकरून प्रत्येकाला प्रार्थनेत देवाकडे जाण्याची संधी मिळावी आणि इतरांशी संभाषण न करता, स्वर्गातून प्रकाश मागत, मतभेदाच्या मुद्द्याचा अभ्यास करता यावा. मैत्रीपूर्ण भावनांच्या अभिव्यक्तीसह आम्ही विभक्त होत असू, आणि पुढील परीक्षणासाठी शक्य तितक्या लवकर पुन्हा भेटण्यासाठी ठरवीत असू. काही वेळा देवाची सामर्थ्यशाली शक्ती आमच्यावर विशेष रीतीने येत असे, आणि जेव्हा स्पष्ट प्रकाशाने सत्याचे मुद्दे प्रकट केले, तेव्हा आम्ही एकत्र रडत असू आणि एकत्र आनंदित होत असू. आम्ही येशूवर प्रेम करीत होतो; आम्ही एकमेकांवर प्रेम करीत होतो.”

“त्या दिवसांत देवाने आमच्यासाठी कार्य केले, आणि सत्य आमच्या आत्म्यांना अतिशय मौल्यवान होते. आज आपली एकता अशी असणे आवश्यक आहे की ती परीक्षेच्या कसोटीला तग धरू शकेल. आपण येथे गुरूच्या शाळेत आहोत, जेणेकरून वरील शाळेसाठी आपल्याला प्रशिक्षण मिळावे. आपण ख्रिस्तासारख्या रीतीने निराशा सहन करावयास शिकले पाहिजे, आणि यामुळे शिकविला जाणारा धडा आपल्यासाठी अत्यंत महत्त्वाचा ठरेल.

“आपल्याला शिकण्यास अनेक धडे आहेत, आणि विसरून टाकण्यासही अनेक, अनेक गोष्टी आहेत. देव आणि स्वर्गच केवळ अचूक व अभ्रांत आहेत. जे असे समजतात की त्यांना कधीही एखादा जपून ठेवलेला दृष्टिकोन सोडावा लागणार नाही, कधीही आपले मत बदलण्याची वेळ येणार नाही, ते निराश होतील. जोपर्यंत आपण आपल्या स्वतःच्या कल्पना व मतांना ठाम चिकाटीने धरून ठेवतो, तोपर्यंत ख्रिस्ताने ज्यासाठी प्रार्थना केली ती एकता आपल्याला प्राप्त होऊ शकत नाही.” Review and Herald, July 26, 1892.